

Kitab Yoèl lan Pasamuwan Advent Dina Kapitu Laodikia - Nomer Loro

Jeff Pippenger

2025-12-02

Nomer Loro

“Kula ngantos-antos kanthi kangen kang temen-temen tumrap wekdal nalika kadadosan-kadadosan ing dinten Pentakosta badhé kapunwastani malih kanthi kakiyatan ingkang langkung ageng tinimbang ing wekdal punika. Yokanan ngandika, ‘Aku weruh malaekat liyané tumurun saka swarga, kagungan kakuwatan ageng; lan bumi padhang déning kamulyané.’ Lajeng, kados ing mangsa Pentakosta, tiyang-tiyang badhé mirengaken bebener ingkang dipunucapaken dhateng piyambakipun, saben tiyang nganggo basané piyambak.”

“Gusti Allah saged maringi gesang enggal dhateng saben jiwa ingkang kanthi tulus kepéngin ngabdi dhateng Panjenenganipun, lan saged ndemèk lambe kanthi bara gesang saking mesbèh, sarta ndadosaken lambe mau dados lantip ngluhuraken pamuji kagem Panjenenganipun. Ewonan swanten badhé kasinungan kakuwasan kanggé ngaturaken kayekten-kayekten endah saking Sabdanipun Gusti Allah. Ilat ingkang gagap badhé dilolosaken, lan tiyang-tiyang ingkang isin badhé dipunkuwataken supados saged neksèni kayekten kanthi kendel. Mugi Gusti paring pitulungan dhateng umat-Nya supados ngresiki pedalemaning jiwa saking saben rereged, lan njagi sesambetan ingkang mekaten raketipun kaliyan Panjenenganipun, satemah saged pikantuk panduman ing udan pungkasan nalika badhé kawutahaken.” Review and Herald, July 20, 1886.

Pentakosta, manawa dipunwawas minangka riyaya kagungané Pangéran, boten saged kapisahaken saking Paskah, riyaya roti boten ragi, pisungsung woh kapisan, lan riyaya minggu. Pentakosta punika satunggaling wewengkon wekdal, senadyan ugi dados satunggaling titik ing wekdal. Punika sababipun dipunsebat “mangsa Pentakostal.” Mangsa punika dipunwiwiti kanthi pejahipun Kristus, kakuburipun, lan wungunipun. Sasampunipun munggah swarga, Kristus miwiti patang puluh dinten piwulang pribadi, ingkang lajeng dipunlampahi déning sepuluh dinten wonten ing kamar inggil, papan manunggalipun saged kalampahan. 9/11 miwiti satunggaling mangsa ingkang pungkasanipun dumugi ing hukum Minggu wonten ing Amerika Serikat. Hukum Minggu punika dipunlambangaken déning dinten Pentakosta minangka satunggaling titik ing wekdal; titik ing wekdal ingkang sampun dipunrumiyini déning satunggaling wewengkon wekdal ingkang dipunwiwiti ing 9/11. Saking 9/11 dumugi hukum Minggu, “mangsa Pentakostal” dipunbalèni malih.

Pétrus nerangaké yèn pratandha mukjijat awujud “ilat-ilat geni” kuwi dudu kabodhoan merga mendem, nanging minangka panggenepané kitab Yoèl, awit ana pasulayan kang diajokaké marang pawarta iku. “Ilat” nggambaraké panyajèning sawijining pawarta, lan geni

nggambaraké Roh Suci. Pawarta Pentakosta nggambaraké sawijining gabungan antarane kaallahan (Gusti Allah iku geni kang ngentèkaké) lan kamanungsaning ilat. Kaya déné Pétrus nggambaraké golongan satus patang puluh papat éwu ing mangsa udan pungkasan, mangkono uga wong-wong Yahudi kang rembugan cilik kuwi nggambaraké umat prajanjian lawas kang lagi dipunliwati ing wektu kang persis nalika udan pungkasan lagi tumiba.

Lan kabèh padha kapenuhan ing Roh Suci, sarta wiwit padha ngandika nganggo basa-basa liya, kaya déné Roh paring pangandika marang wong-wong mau. Anadéné ing Yerusalem ana wong-wong Yahudi kang padha manggon ana ing kono, wong-wong saleh saka saben bangsa ing sangisoring langit. Bareng kabar iku sumebar, wong akèh padha nglumpuk, lan padha gumun bingung, amarga saben wong krungu wong-wong mau padha ngandika nganggo basané dhéwé. Kabèh padha kaéraman lan padha gumun, banjur padha kandha siji lan sijiné, Lah, apa dudu wong-wong iki kabèh kang padha ngandika iku wong Galiléa? Lan kepriyé déné kita iki saben wong padha krungu ing basa kita dhéwé, yaiku basa panggonan kita lair? Wong Partia, lan Média, lan Élam, sarta wong-wong kang manggon ing Mesopotamia, ing Yudéa, lan Kapadokia, ing Pontus, lan Asia, Frigia, lan Pamfilia, ing Mesir, lan ing tanah-tanah Libia ing sacedhaké Kiréné, lan wong-wong Roma kang padha ana ing kéné, wong Yahudi lan para proselit, wong Kreta lan wong Arab, kita padha krungu wong-wong mau ngandika nganggo basa kita dhéwé bab pakaryan-pakaryan agungé Allah. Kabèh padha kaéraman, lan padha mangu-mangu, sarta padha kandha siji lan sijiné, Apa tegesé iki? Nanging wong liya, kanthi moyoki, padha kandha, Wong-wong iki kebak anggur anyar. Nanging Pétrus, ngadeg bebarengan karo kang sewelas, ngangkat swarané lan ngandika marang wong-wong mau, Hé wong-wong Yudéa, lan kowé kabèh kang manggon ing Yerusalem, padha mangertia bab iki, lan rungokna tembungku: Amarga wong-wong iki dudu mendem, kaya sing kokkira, awit saiki lagi jam katelu ing wayah awan. Kisah Para Rasul 2:4-15.

Pétrus lagi nerangake Pentakosta minangka sawijining panggenapan saka kitab Yoèl. Panjenengané nindakaké mangkono kanthi sipat kenabian nalika saindhenging jagad kawakili, awit pethikan iku mratelakaké yèn para pamireng teka “saka saben bangsa ing ngisor langit.” Ing 9/11 bumi dipadhangi déning kamulyané Kristus, lan banjur maneh nalika hukum Minggu, satus patang puluh papat éwu bakal nggambarake kamulyané Kristus kanthi sampurna nalika padha diunggahaké minangka sawijining panji ana ing ngarepé saindhenging jagad. Mangsa Pentakostal diwiwiti ing 9/11 lan pungkasané ana ing hukum Minggu.

“Ora siji waé saka antarané kita bakal tau nampani segelé Allah sajroning watak kita isih ana cacad utawa rereged siji waé. Kadhawuhaké marang kita supaya mbeneraké kakurangan-kakurangan ing watak kita, ngresiki padalemaning nyawa saka saben pepénginan. Sawisé iku, udan pungkasan bakal tumiba marang kita, kaya déné udan wiwitan tumiba marang para murid ing Dina Pentakosta.

“Kita gampang banget rumangsa wareg marang apa kang wis kita gayuh. Kita rumangsa sugih lan saya kebak bandha, nanging ora sumurup manawa kita iku ‘cilaka, sengsara, mlarat, wuta, lan wuda.’ Saiki iki wektune nggatekake pepeling saka Sang Seksi kang

Satuhu: ‘Aku paring pitutur marang kowe supaya tuku saka Aku emas kang wis kabukten ana ing geni, supaya kowe dadi sugih; lan sandhangan putih, supaya kowe kasandhangan, lan supaya wiranging kawudanmu aja katon; sarta lumura mripatmu nganggo saleb mripat, supaya kowe bisa ndeleng.’ ...”

“Saiki iki wektu kang kudu kita gunakaké kanggo njaga awak kita lan anak-anak kita supaya tetep tanpa cacad reregeding jagad. Saiki iki wektu kang kudu kita gunakaké kanggo ngumbah jubah-jubah watak kita lan ndadèkaké putih ana ing getihé Sang Cempèn. Saiki iki wektu kang kudu kita gunakaké kanggo ngalahaké gumunggung, hawa nepsu, lan kesed rohani. Saiki iki wektu kang kudu kita gunakaké kanggo tangi lan ngupaya kanthi temenan supaya ana kasalaraning watak. ‘Dina iki manawa kowé gelem ngrungokaké swarané Panjenengané, aja padha mangkotaké atimu.’ Kita ana ing kahanan kang banget ngreksa lan nyoba, ngentèni lan waspada marang rawuhé Gusti kita. Jagad iki ana ing pepeteng. ‘Nanging kowé, para sadulur,’ mangkono pangandikané Paulus, ‘ora ana ing pepeteng, supaya dina iku aja nganti ndhisiki kowé kaya maling.’ Iku tansah dadi kersané Allah kanggo ngetokaké pepadhang saka pepeteng, kabungahan saka kasangsaran, lan katentreman saka kesel tumrap jiwa kang ngentèni lan kangen.”

“Apa kang padha koklakoni, para sadulur, ing pakaryan agung panyawis iki? Wong-wong kang nggabung karo donya lagi nampa cetakan kadonyan lan lagi nyawisake awake kanggo tandha kewan. Nanging wong-wong kang ora ngendel marang awake dhewe, kang andhap-asor ana ing ngarsane Gusti Allah lan ngesiki nyawane lumantar manut marang kayekten, iku lagi nampa cetakan swarga lan lagi nyawisake awake kanggo segel Allah ana ing bathuke. Nalika dhawuh iku wus katanggepaké lan cap iku wus kacecapaké, watake bakal tetep resik lan tanpa cacad ing salawas-lawase.”

“Saiki iki waktune kanggo nyawisake dhiri. Meteré Allah ora bakal tau dipasang ana ing bathuké priya utawa wanita kang najis. Iku ora bakal tau dipasang ana ing bathuké priya utawa wanita kang ambisius lan tresna marang donya. Iku ora bakal tau dipasang ana ing bathuké para priya utawa wanita kang ilaté goroh utawa atiné kebak cidra. Kabèh wong kang nampa meteré iku kudu tanpa cacad ana ing ngarsané Allah—calon-calon kanggo swarga. Majua, para sadulur lanang lan para sadulur wadonku. Ing wektu iki aku mung bisa nulis kanthi cekak ngenani prekara-prekara iki, mung ngarahake kawigatenmu marang kabutuhan panyawisan. Telusurana Kitab Suci déning awakmu dhéwé, supaya kowé bisa mangertèni kasakralan kang nggegirisi saka wektu saiki.” Testimonies, jilid 5, 214, 216.

Ing kéné Sister White netepaké Pentakosta minangka sawijining titik wektu, sing cocog karo hukum Minggu ing Amerika Sarékat, “nalika dhawuh kuwi diumumaké.” Nanging, sanajan dheweke nandhani hukum Minggu lan Pentakosta minangka sawijining titik wektu, pesen dheweke sing ngajak marang pepakèn ngenali sawijining mangsa sing ndhisiki hukum Minggu, minangka pralambang mangsa Pentakosta. Hukum Minggu iku ujian Sabat dina kapitu, lan mangsa wiwit 9/11 nganti tumeka hukum Minggu bisa dianggep minangka “dinané pepakèné Pangéran” kanthi simbolis. Pepakèn ndhisiki ujian.

“udan pungkasan bakal tumiba marang” wong satus patang puluh papat ewu, padha kaya “udan wiwitan tumiba marang para murid ing Dina Pentakosta.” Mangsa kang dipratelakake minangka mangsa Pentakosta iku diwiwiti kanthi sawijining cawisan nalika Sang Kristus bali sawisé munggah-Né.

Lan nalika Panjenengané wus ngandika mangkono, Panjenengané ambegan marang wong-wong mau, sarta ngandika marang wong-wong mau, Tampanana Roh Suci.
Yohanes 20:22.

Ambegané nglantaraké Roh Suci, lan ambegan iku kang ngasilaké swaraning tembung. Gusti Yesus iku Sang Sabda, lan ambegané nglantaraké Roh Suci lumantar panularan sabdané. Ambegan iku kang ndadèkaké badané Adam urip, lan ambegan iku uga kang ndadèkaké wadyabalané Yéhezkièl, yaiku balung-balung garing para wong mati sing kawungokaké manèh, dadi urip.

“Tumindak Kristus nalika ngembusaké Roh Suci marang para sakabate, lan maringaké tentrem-rahayu-Né marang wong-wong mau, iku kaya sawetara tetes sadurungé udan deres kang bakal diparingaké ing dina Pentakosta.” Spirit of Prophecy, volume 3, 243.

Ing wiwitan mangsa Pentakosta, “ambegan” Kristus maringi Roh Suci marang para sakabate, nanging ana sawatara kang isih mangu-mangu.

Nanging Tomas, siji saka rolas murid, kang sinebut Didimus, ora ana bebarengan karo wong-wong mau nalika Gusti Yesus rawuh. Mulané para murid liyané padha matur marang dhèwèké, “Kula sampun ningali Gusti.” Nanging panjenengané ngandika marang wong-wong mau, “Kajaba aku weruh ing astanipun tapaking paku-paku iku, lan nyelehake drijiku menyang tapaking paku-paku iku, sarta nyurung tanganku menyang lambungipun, aku ora bakal pracaya.” Yokanan 2:24, 25.

Masa Pentakosta miwiti sawijining mangsa “pangujian,” diwiwiti kanthi napas Kristus lan pasulayaning mamangé Tomas. Pasulayané Tomas ing wiwitan iku nggambarake pasulayané wong-wong Yahudi ing pungkasaning mangsa Pentakosta. Kristus maringake pangandikané lan Roh Suci marang para murid ing wiwitan, lan para murid maringake pangandikan lan Roh Suci marang jagad ing pungkasaning mangsa Pentakosta.

Pakaryan kang katindakake déning Kristus nalika Panjenengané ngunèkaké ambegan marang para murid iku dadi paseksi kapindho tumrap pakaryan kang padha, kang lagi waé Panjenengané katindakake bebarengan karo para murid ing dalan menyang Emaus.

Lan kadadosan, nalika padha rembugan bebarengan lan padha nalar, Gusti Yesus piyambak nyedhak lan lumampah bebarengan karo wong-wong mau. Nanging mripate padha katutupan, satemah padha ora wanuh marang Panjenengane. ...

Banjur Panjenengané ngandika marang wong-wong mau, Hé para wong gemblung lan alon atiné kanggo pracaya marang sakèhé kang wus dipangandikakaké déning para nabi: Apa ora samesthiné Sang Kristus nandhang prekara-prekara iku, banjur lumebu ing kamulyanipun? Lan miwiti saka Musa lan sakehing para nabi, Panjenengané nerangaké

marang wong-wong mau ana ing sakèhé Kitab Suci bab prekara-prekara ngenani Panjenengané piyambak. Lan wong-wong mau saya cedhak menyang désa kang dituju; lan Panjenengané katingal kaya arep nerusaké lelampahané. Nanging wong-wong mau nyuwun kanthi temen, pangandikané, Manggèna karo aku kabèh, awit wus nyedhaki sore lan dina wus meh entèk. Lan Panjenengané banjur mlebet arep nginep karo wong-wong mau. Lan kedadéan, nalika Panjenengané lenggah nedha bebarengan karo wong-wong mau, Panjenengané mundhut roti, mberkahi, ngethok-ngethok, lan maringaké marang wong-wong mau. Banjur mripaté wong-wong mau kabuka, lan wong-wong mau wanuh marang Panjenengané; lan Panjenengané banjur sirna saka paningalé wong-wong mau. Lan wong-wong mau padha guneman siji lan sijiné, Apa ora atiné kita murub ana ing njero kita, nalika Panjenengané ngandika karo kita ana ing dalan, lan nalika Panjenengané mbukakaké Kitab Suci marang kita? Lukas 24:15, 16, 25-32.

Kaya déné Gusti Yésus “lenggah nedha” ing Emaus, sawisé kuwi Panjenengané uga nedha bareng karo para murid. Ing kaloro prakara mau, ana pratélan bab nedha. Bebarengan, prakara-prakara iku nandhakaké yèn wiwitaning jaman Pentakosta diwènèhi pratandha déning ambegané Roh Suci lan uga déning nedha. Kadadéan-kadadéan pambuka mau nuwuhaké pasulayan antarané golongan kang pracaya lan golongan kang mamang. Nedha, pamedharané Roh Suci, lan kabukaké Kitab Suci iku kalebu yèn Kristus miwiti piwulangé kanthi “Musa lan kabèh para nabi.” Piwulangé Kristus dipratélakaké kanthi njupuk garis kenabiané Musa lan nyelararaké karo garis-garisé kabèh para nabi, sathithik ing kéné lan sathithik ing kana.

Ing 9/11 napas saka patang angin ing Yehezkiel nyebul marang balung-balung garing kang mati ing pasal telung puluh pitu. Ing wektu iku, kaya kang dilambangaké déning malaékat sing mudhun ing tanggal 11 Agustus 1840 lan maringi kakuwatan marang pawarta malaékat kapisan, malaékat saka Wahyu wolulas mudhun nggawa sawijining pawarta sing kudu dipangan, kaya para murid uga mangan ing wiwitaning mangsa Pentakosta. Ora gelemé Thomas pracaya nandhani yèn nalika pawarta iku diwedharaké, ana sawijining guncangan kang ditandhani.

Nalika ngrembag rubuhe Menara Kembar ing 9/11, kita dipunmangertosi bilih Gusti jumeneng “kanggo ngoyag kanthi nggegirisi bangsa-bangsa.” Wigati sanget kanggo éling bilih sawijining “goncangan” ing antarané umaté Gusti kalampahan déning wong-wong sing lagi nglawan sawijining pesen kayekten. Ana “goncangan-goncangan” sing asalé saka njaba, nanging goncangan-goncangan internal ing sajroning gréja dumadi ing kahanan nalika sawijining pesen dipunaturaken.

“Aku nyuwun tegesé goncangan sing wus dakdeleng iku, lan katuduhaké marang aku yèn iku bakal katimbulaké déning paseksi kang jejeg, sing katimbulaké déning pitutur saka Sang Seksi Kang Satuhu marang wong-wong Laodikia. Iki bakal nduwèni pangaribawa marang atiné wong sing nampani, lan bakal nuntun dhèwèké ngluhuraké panji lan ngumandhangaké kayektèn kang jejeg. Ana sawatara wong sing ora bakal bisa nahan paseksi kang jejeg iki. Wong-wong mau bakal tangi nglawan iku, lan iki sing bakal

njalari ana goncangan ana ing antarané umaté Gusti Allah.”

“Aku weruh yèn paseksèn saka Sang Seksi kang Satuhu durung digatosaké sanadyan mung sapérangan. Paseksèn kang khidmat, kang dadi gandhèngan nasib pasamuwan, wis dianggep sepele, manawa ora babar pisan dipaido. Paseksèn iki kudu nglairaké pamratobat kang jero; kabèh wong kang saestu nampani iku bakal mituhu marang iku lan bakal disucekaké.” *Early Writings*, 271.

“Guncangan” internal iku disebabaké déning wong-wong sing nentang panyajian pesen Laodikia. Sister White ngenali pesen Jones lan Waggoner taun 1888 minangka pesen Laodikia.

“Pekabaran sing diparingaké marang kita lumantar A. T. Jones lan E. J. Waggoner iku yaiku pekabarane Allah kanggo pasamuwan Laodikia, lan cilaka tumrap sapa waé sing ngakoni pracaya marang kayektèn nanging ora nggambarake marang wong liya sinar-sinar sing diparingaké déning Allah.” *The 1888 Materials*, 1053.

Pambrontakan marang pekabaran Laodikia nuwuhake sawijining pangguncangan, lan Sister White nyalarasake pekabaran taun 1888 karo tumurune malaekat ing Wahyu wolulas.

“Anané keengganan kanggo nyingkiraké panemu-panemu sing wis kabentuk sadurungé, lan nampa kayektèn iki, dadi dhasar saka sapérangan gedhé panentangan sing katuduhaké ing Minneapolis marang peparangé Gusti lumantar Sedulur Waggoner lan Jones. Kanthi ngobarake panentangan iku, Sétan kasil nyegah saka umat kita, ing ukuran sing gedhé, daya mirunggané Roh Suci sing wis suwé dikarepaké déning Allah kanggo diparingaké marang wong-wong mau. Mungsuh nyegah wong-wong mau supaya ora oleh kakiyatan lan kasagedan kang sajatiné bisa dadi duwèké ing nggawa kayektèn marang jagad, kaya déné para rasul martakaké iku sawisé dina Pentakosta. Pepadhang sing kudu madhangi kabèh bumi nganggo kamulyané wis ditampik, lan déning tumindaké sedulur-sedulur kita dhéwé wis, ing ukuran sing gedhé, dijauhake saka jagad.” *Selected Messages*, buku 1, 235.

Mamangipun Tomas ing wiwitan mangsa Pentakosta, kang nglambangaké pambrontakan marang pesen sing rawuh ing dina Pentakosta, uga nglambangaké gonjang-ganjing kang dumadi nalika para pamimpin Adventisme Dina-Kapitu ngadeg lan nentang pesen marang pasamuwan Laodikia kaya déné dipratélakaké déning Jones lan Waggoner ing taun 1888. Ing taun 1888, malaekat kang gagah prakosa saka Wahyu wolulas mudhun kanggo madhangi bumi nganggo kamulyané, nanging marga saka, ing pérangan gedhé, ora gelemé para pamimpin mau nyingkiraké panemu-panemu sing wis kabentuk sadurungé, pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram kaping pisan diulang maneh. Tomas, wong-wong Yahudi ing Pentakosta, pambrontakané Korah ing jaman Musa, pambrontakan taun 1888, kabèh iku nglambangaké 9/11 nalika, miturut Yoèl—slomprèt kudu diunekaké. Slomprèt mau, miturut Yésaya, diunekaké kanggo nélakaké dosa-dosané umat Allah, mula nglambangaké taun 1888 lan pesen marang Laodikia. Juru-jagaé Yérémia, sing ngunekaké slomprèt kanggo bali marang “dalan-dalan lawas,” selaras karo Yésaya kang ngunggahaké swarané kaya slomprèt. Para juru-jaga Yérémia iku para juru-jagané Habakuk, sing takon pitakon bab apa kang

bakal dadi posisiné ana ing pasulayan utawa pirembugan ing sajarahé?

Aku bakal ngadeg ana ing papan pangawasanku, lan mapan ana ing menara, lan bakal tumenga kanggo ndeleng apa kang bakal dipangandikakake marang aku, lan apa kang bakal dakwangsuli nalika aku dipunteguri. Habakkuk 2:1.

Tembung “reproved” tegesé “ditegur utawa dipadoni,” lan iku mratélakaké anané sawijining pitakon, awit ayat sabanjuré maringi wangsulan.

Pangéran banjur mangsuli aku, ngandika, Tulisen wahyu iku, lan cethakna ana ing loh-loh, supaya sing maca iku bisa mlayu. Habakuk 2:2.

“Perdebatan” utawa gonjang-ganjing sing wiwit ana minangka panggenapan sajarah Millerit yaiku pekabaran William Miller lan paugeran-paugeran panfsirané ngenani ramalan nglawan para teolog Protestan. Perdebatan ing sajarah Millerit diwiwiti kanthi peneguhan pekabaran Millerit tanggal 11 Agustus 1840 nalika ora “kurang sawijining pribadi tinimbang Gusti Yesus Kristus” tumedhak nggawa kitab cilik kang kudu dijupuk lan dipangan déning Yohanes. Pambantahan para pengawal Habakuk, mamang-mamangé Tomas, pambrontakan taun 1888, pambrontakané Korah, pambantahan ngenani mendem nalika Pentakosta, kabèh mau dadi paseksi tumrap sawijining perdebatan kang diwiwiti ing 9/11. Pasulayan kang diperdebataké iku ngenani pekabaran udan pungkasan, kang wiwit netes ing 9/11.

Wangsulan ing Habakuk sing nuntun para Millerit ngasilaké bagan taun 1843 gegandhèngan karo pangrembakan rong golongan para panyembah, sing dipralambangaké déning Korah lan para sekutuné mungsuh Musa, déning Tomas lan para murid liyané; bantahané wong-wong Yahudi bab prakara mendem ing Pentakosta, kapemimpinan Adventisme ing taun 1888; para Protestan mungsuh para Millerit ing taun 1844 lan para prawan bodho lan para prawan wicaksana ing tanggal 22 Oktober 1844.

Ing tanggal 9/11 Kristus ngembusaké Roh Suci marang para sakabate minangka sawatara tetes sadurungé pametu kang sapenuh-penuhé ing mangsa hukum Minggu. Panjenengané banjur mbikak pangertené para sakabat iku tumrap piwulang kenabian, diwiwiti, “baris demi baris,” lumantar Musa kanthi nuntun para sakabat mau bali marang dalan-dalan lawasé Yeremia, ing kono para sakabat iku dilenggani kanggo ngunekaké kalasangka pepeling. Ambegané Kristus ing 9/11 asalé saka papat anginé Yehezkiel lan Yokanan, lan iku mau pesen Laodikia, yaiku “paseksèn kang jejeg” kang njalari ana gonjang-ganjing nalika ditampik. Taun 1888 minangka pralambang pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram, awit sing ditampik iku ora mung pesené waé, nanging uga para juru jaga kang pinilih sing ngunekaké kalasangka kanthi swara kang mesthi.

Suster White nyerat bilih, “goncangan ingkang sampun kula tingali” “badhe dipunsebabaken déning paseksi ingkang tegas ingkang katimbulaken déning pitutur saking Sang Seksi Sejati dhateng tiyang Laodikia.” Pesen taun 1888 punika inggih punika paseksi ingkang tegas punika, lan taun 1888 saha 9/11 kalih-kalihipun nandhani tumedhakupun malaékat ing Wahyu wolulas.

“Seksi kang lugas kudu kaaturake marang pasamuwan-pasamuwan lan lembaga-lembaga kita, supaya nggugah wong-wong kang lagi katutupan sare.”

“Nalika pangandikané Pangéran dipracaya lan ditindakaké, bakal ana kemajuan sing mantep. Saiki ayo padha ndeleng kabutuhan kita kang gedhé. Pangéran ora bisa migunakaké kita nganti Panjenengané ngembusaké urip menyang balung-balung garing. Aku krungu tembung-tembung iki kaucap: ‘Tanpa panggugahing Rohing Allah sing jero marang ati, tanpa pangaribawané kang marakaké urip, kayektèn dadi huruf sing mati.’”
Review and Herald, November 18, 1902.

Nalika 9/11, pekabaran Laodikia nggayuh kasampurnan panggenapé, nalika panyeluk pungkasan marang umat Allah sing biyèn ana ing prajanjian wiwit diumandhangaké. Ing wektu iku Sister White nyatet, “A straight testimony must be borne to our churches and institutions, to arouse the sleeping ones.” Pekabaran Laodikia wiwit nalika malaékat saka Wahyu wolulas tumurun ing 9/11, tegesé manawa ing 9/11 pekabaran marang wong Advent Hari Ketujuh Laodikia nalika semana lan saiki yaiku supaya “tangi.” Yoèl mrentah para wong mendem supaya tangi ing ayat lima bab siji. 9/11 nandhani tekane mangsa pangujian pungkasan kanggo Adventisme lan iku nggambarake parentahé Yoèl supaya tangi. Wiwitané mangsa Pentakosta diwiwiti kanthi kawangunan umat Allah ing 9/11 lan dipungkasi kanthi panggenapé pasemon bab sepuluh prawan sakdurungé hukum Minggu.

Pangwangunan ing 9/11 iku sawijining pasemon tumrap generasi pungkasan saka umat prejanjian kang ana ing pambrontakan murtad. Pangwangunan kang dumadi sadurungé angger-angger Minggu nutup lawang tumrap umat prejanjian sing biyèn. Wiwitan lan wekasan iku padha, lan ing Juli 2023 loro seksi ing Wahyu kaping sewelas padha kagugah marang pambrontakan saka ramalan tanggal 18 Juli 2020. Pangwangunan ing tengah dipratélakaké déning pambrontakan, kang nandhakaké 9/11 minangka aksara kapisan saka abjad Ibrani, 18 Juli 2020 minangka aksara kaping telulas, lan angger-angger Minggu minangka aksara kaping rolikur lan pungkasan saka abjad Ibrani. Aksara kaping rolikur nggambaraké panyawijiné keallahan lan kamanungsan kang dipurnakaké ing pangwangunan kang pungkasan saka telu mau.

Pangeran “ngimpeni urip marang balung-balung kang garing” ing 9/11, padha kaya Panjenengane ngembusaké Roh Suci marang para murid ing wiwitaning mangsa Pentakosta. Para murid sawisé minggahé Panjenengané makili wong-wong kang nampani Roh Suci, lan sawisé iku pangertené tumrap Sabda kenabian kabukak lumantar metodologi “line upon line.” Panampané Roh Suci kadadéan nalika lagi nedha panganan, awit mangan sacara rohani nuntut supaya kowé mangan daging lan ngombé getihé Gusti Yésus, kang dadi Sabda.

Para pambrontak sing gabung karo Korah, Datan, lan Abiram makili (kaya uga para pimpinan Adventisme ing taun 1888) golongan sing njalari pangguncangan kanthi nentang pesen slompret kang ngenali dosa-dosané umaté Allah, lan ing wektu sing padha uga nyuwun bali menyang dalan-dalan lawas, yaiku kayektèn dhasar kang diwakili déning “pitu kaping” saka Imamat rong puluh enem. Slompret iku nimbali tumrap pambangunan lan uga pambaruan. Permata-permata sunnat Miller kang kapisan, lan uga kang kapisan ditampik

déning Adventisme, makili wiwitan lan pungkasaning gerakan Millerit. Wiwitan lan pungkasaning pesen malaekat kang kapisan, kaya sing dipratelakaké déning para Millerit, ditandhani déning “pitu kaping”é Musa. Ing wiwitan, iku ditampa; ing pungkasan, iku ditampik. Amarga saka panampikan mau, Yehezkiel nyawiskaké Adventisme minangka lebak kebak balung-balang garing sing mati. Mangsa wiwit taun 1863 nganti tekan hukum Minggu ing Amérika Sarékat iku minangka lebak wahyu, miturut Yésaya rong puluh loro, nanging iku uga lebak kebak balung-balang garing sing mati miturut Yehezkiel. Kaloro lebak sunnat mau padha selaras karo lebaké Yosafat ing Yoèl, kang uga diarani déning Yoèl minangka lebak kaputusan.

Kanthi gagasan-gagasan punika sampun katetepaken, pitakenan punika saged kaatur: kadospundi dene nalika 9/11 kitab Yoel dados piwucal ingkang dipunidentifikasi déning Pétrus nalika Pentakosta? Kita badhé nyobi njlentrehaken gagasan-gagasan punika wonten ing artikel-artikel ing ngandhap punika.

“(Kasurat tanggal 5 November 1892, saka Adelaide, Australia Kidul, marang ‘Keponakan Kakung lan Keponakan Putri sing kinasih, Frank lan Hattie [Belden].’)”

“Manawa kowé padha dipadhangi déning Roh Suci, kowé bakal weruh sakèhé piala ana ing Minneapolis kuwi miturut kanyatané, kaya déné Gusti Allah mirsani iku. Manawa ing donya iki aku ora bakal ketemu kowé manèh, mesthèkna yèn aku ngapura marang kowé bab sungkawa, kasusahan, lan bebaning jiwa sing wis koktumpakaké marang aku tanpa sabab apa-apa. Nanging marga saka kaslametaning nyawamu, marga saka Panjenengané kang wus séda kanggo kowé, aku kepéngin supaya kowé weruh lan ngakoni kaluputanmu. Kowé pancèn wis nggabung karo wong-wong sing nglawan Rohé Gusti Allah. Kowé wis nduwèni kabèh bukti sing kokbutuhaké yèn Gusti makarya lumantar Sadulur Jones lan Waggoner; nanging kowé ora nampani pepadhang iku; lan sawisé raos-raso sing kokulihaké lan tembung-tembung sing kokucapaké nglawan kayektèn, kowé ora ngrasa siyap kanggo ngakoni yèn kowé wis tumindak klèru, yèn wong-wong iki nggawa sawijining pawarta saka Gusti Allah, lan yèn kowé wis ngremhaké loro-loroné, yaiku pawarta lan para juru-pawarta.”

“Durung tau sadurunge aku weruh ana ing antarané umat kita rasa marem dhéwé kang mangkono teguh lan ora gelem nampani sarta ngakoni pepadhang, kaya kang katuduhaké ana ing Minneapolis. Aku wis diparingi pratandha yèn ora ana siji waé saka golongan kang ngugemi roh kang katuduhaké ana ing pasamuwan iku bakal maneh nduwèni pepadhang kang cetha kanggo mbedakaké reganing kayektèn kang aji, kang dikirim marang wong-wong mau saka swarga, nganti wong-wong mau ngasoraké gumunggungé lan ngakoni yèn wong-wong mau ora kasurung déning Rohé Allah, nanging pikiran lan atiné kebak prasangka. Gusti kepéngin nyedhaki wong-wong mau, mberkahi wong-wong mau lan marasaké wong-wong mau saka panyimpangané, nanging wong-wong mau ora gelem ngrungokaké. Wong-wong mau kasurung déning roh kang padha sing marakaké Korah, Datan, lan Abiram. Wong-wong Israèl iku wis mantep arep nglawan sakehing bukti kang bakal mbuktèkaké yèn wong-wong mau salah, lan wong-wong mau terus waé lumaku ana ing dalan pambangkangané, nganti akèh wong

kaseret lunga kanggo nyawiji karo wong-wong mau.”

“Sapa ta wong-wong iki? Dudu wong sing ringkih, dudu wong sing bodho, dudu wong sing tanpa pepadhang. Ing pambrontakan iku ana wong loro atus seket para pangéran sing misuwur ing pasamuwan, wong-wong kang kinurmatan. Apa paseksèné? ‘sakèhé pasamuwan iku suci, saben wong ing antarané, lan Pangéran ana ing tengah-tengahé: mulané apa kowé padha ngluhuraké awakmu dhéwé ngungkuli pasamuwané Pangéran?’ [Cacahing Yosua 16:3]. Nalika Korah lan para kancané sirna déning paukumané Allah, bangsa sing wis katipu déning wong-wong mau ora weruh tangané Pangéran ana ing kaélokan iki. Esuké, sakèhé pasamuwan nyalahaké Musa lan Harun, pangucapé, ‘Kowé wis matèni umaté Pangéran’ [ayat 41], lan pageblug tumiba marang pasamuwan iku, lan luwih saka patbelas éwu wong padha tiwas.”

“Nalika aku nemtokake arep ninggal Minneapolis, malaékaté Pangéran ngadeg ana ing sandhingku lan ngandika: ‘Aja mangkono; Gusti Allah kagungan pakaryan kanggo kowé ditindakaké ana ing panggonan iki. Bangsa iki tumindak mbalèni pambrontakané Korah, Datan, lan Abiram. Aku wus mapanaké kowé ana ing kalungguhanmu sing samesthiné, kang ora bakal diakoni déning wong-wong sing ora ana ing pepadhang; wong-wong mau ora bakal nggatèkaké paseksènu; nanging Aku bakal nunggil karo kowé; sih-rahmat-Ku lan pangwasané-Ku bakal nyangga kowé. Dudu kowé sing lagi diremehake déning wong-wong mau, nanging para utusan lan pawarta sing Dakutus marang umatingSun. Wong-wong mau wis nduduhaké panyendhu marang pangandikané Pangéran. Iblis wis mrebawani mripaté lan nyimpangaké pangadilané; lan kajaba saben jiwa mratobat saka dosané iki, yaiku kamardikan sing ora kasucekaké iki kang ngina marang Rohé Gusti Allah, wong-wong mau bakal lumaku ana ing pepeteng. Aku bakal mindhah kaki dian saka panggonané kajaba wong-wong mau padha mratobat lan padha kabalik, supaya Aku marasaké wong-wong mau. Wong-wong mau wis ngremengaké pandeleng rohaniné. Wong-wong mau ora kersa supaya Gusti Allah mratelakaké Rohé lan pangwasané; awit wong-wong mau kagungan roh pangecé lan jijik marang pangandikan-Ku. Kawigaten sing sembrana, tumindak èlèk-èlèkan, geguyon, lan guyonan dilakoni saben dina. Wong-wong mau ora ngarahaké atiné kanggo ngupaya Aku. Wong-wong mau lumaku ana ing cemlorot geni sing diurubaké déning awaké dhéwé, lan manawa wong-wong mau ora mratobat, wong-wong mau bakal mapan ing kasusahan. Mangkéné pangandikané Pangéran: Ngadega ana ing pos kuwajibanmu; awit Aku nunggil karo kowé, lan ora bakal ninggal kowé utawa nyélaki kowé.’ Tembung-tembung iki saka Gusti Allah ora dakwani nglirwakaké.”

“Pepadhang wus sumunar ing Battle Creek kanthi sinar-sinar kang cetha lan padhang; nanging sapa ing antarané wong-wong kang melu ambagya ing pasamuwan ing Minneapolis sing wus sowan marang pepadhang iku lan nampani bandha-bandha kasunyatan kang sugih, kang diparingaké déning Pangéran marang wong-wong mau saka swarga? Sapa kang wus mlaku selaras langkah demi langkah karo Sang Pamimpin, yaiku Gusti Yésus Kristus? Sapa kang wus ngakoni kanthi tuntas semangaté kang klèru, kabutaané, rasa drengkiné lan panyanèkané kang ala, panampiké marang kayektèn? Ora ana siji waé; lan marga saka suwéné padha nglirwakaké ngakoni pepadhang iku,

pepadhang mau wus ninggalaké wong-wong mau adoh ing buri; wong-wong mau ora wus tuwuh ing sih-rahmat lan ing kawruh bab Kristus Yésus Gusti kita. Wong-wong mau wus gagal nampani sih-rahmat kang diperlokaké, kang satemené bisa padha tampa, lan kang mesthiné ndadèkaké wong-wong mau dadi wong-wong kang rosa ing pengalaman agama.”

“Panyengkuyung kang dijupuk ing Minneapolis katingal minangka alangan kang ora bisa kaungkuli, kang sajroning ukuran gedhé ngurung wong-wong mau bebarengan karo para mangu-mangu, para panakèn, karo para panolaking kayektèn lan pangwasané Gusti Allah. Nalika ana krisis liyané teka, wong-wong kang wis suwé banget nglawan bukti kang numpuk ing dhuwur bukti bakal diuji manèh ing bab-bab kang ana ing kono padha gagal kanthi cetha banget, lan bakal abot tumrap wong-wong mau nampani apa kang asalé saka Gusti Allah lan nolak apa kang asalé saka kakuwasaning pepeteng. Mulane, siji-sijiné dalan kang aman tumrap wong-wong mau yaiku lumaku kanthi andhap-asor, ngrata dalan kanggo sikilé, supaya sing pincang aja nganti kasasar saka dalané. Iku ndadèkaké béda kang sapisan wigatiné karo sapa kita padha sesrawungan, apa karo wong-wong kang lumaku bebarengan karo Gusti Allah lan kang pracaya sarta ngandel marang Panjenengané, utawa karo wong-wong kang nuruti kawicaksanané dhéwé kang mung disangkakaké, lumaku ana ing pating cemerlanging geni kang diurubaké déning tangané dhéwé.”

“Wektu, kawigatèn, lan rekasa sing diperlokaké kanggo nanggulangi pangaribawa saka wong-wong sing wis nyambut gawé nglawan kayektèn iku wis dadi kapitunan sing nggegirisi; awit kita mesthiné bisa wis maju pirang-pirang taun ing kawruh kasukman; lan akèh banget jiwa bisa uga wis katambah marang pasamuwan saupama wong-wong sing kuduné lumaku ana ing pepadhang mau terus ngudi supaya wanuh marang Pangéran, supaya padha sumurup yèn rawuhé Panjenengané wis katetepaké kaya éruk. Nanging nalika rekasa sing akèh banget kudu diwutahaké ana ing sajroning pasamuwan piyambak kanggo nanggulangi pangaribawa para panyambut-gawé sing wis ngadeg kaya témbok granit nglawan kayektèn sing diparingaké Gusti Allah marang umaté, jagad iki banjur kaéwahan ana ing pepeteng sing linuwih.”

“Gusti Allah kersaa supaya para pengawas jumeneng lan kanthi swara kang manunggal nglairaké sawijining pekabaran kang temtu lan tegas, muniaké kalasangka kanthi swara kang cetha, supaya umat kabèh enggal-enggal mapan ana ing pakaryan kuwajibane lan nindakaké bageané dhéwé ana ing pakaryan gedhé iku. Mangka pepadhang kang rosa lan cetha saka malaékat liyané, kang tumurun saka swarga mawa panguwasa kang gedhé, mesthiné wus ngisi bumi kanthi kamulyané. Kita wus kari pirang-pirang taun; lan wong-wong kang ngadeg ana ing pepeteng lan ngalang-alangi majuné pekabaran piyambak kang Gusti Allah kersaa supaya metu saka rapat Minneapolis kaya damar kang murub, padha prelu andhap-asor atiné ana ing ngarsané Gusti Allah lan nyumurupi sarta mangertèni kepriyé pakaryan iku wis kaalang-alang déning pepetenging pikiran lan atosé atiné.”

“Jam-jaman wis katindakake kanggo padudon bab prakara-prakara cilik; kalodhangan-kalodhangan emas wis katilar kanthi sia-sia, nalika para utusan swarga nandhang susah, ora sabar merga saka tundhan kasebut. Roh Suci—sathithik banget pangajèné marang aji lan kabutuhané supaya saben jiwa nampani Panjenengané. Wong-wong kang temtu nampani peparing swarga iku bakal maju kanthi kaagem gegaman kabeneran kanggo perang marga Allah. Wong-wong mau bakal ngajèni tuntunaning Pangéran lan bakal kebak panuwun marang Panjenengané marga saka sih-rahmat-Nya. Nanging ing akèh banget papan, lan ing akèh banget wektuné, bisa kanthi satemené diucapaké kaya ing jaman Kristus tumrap wong-wong kang ngakoni dadi umat Allah, yèn ora akèh pakaryan kuwasa kang bisa katindakaké, merga saka ora precayané. Akèh wong kang wis kablenggu ing rante pepeteng wis diajèni merga Allah wis migunakaké wong-wong mau, lan ora precayané wis nuwuhaké mamang lan prasangka marang pawarta kayektèn kang para malaékat swarga padha ngudi nyampèkaké lumantar sarana manungsa—kabeneraké awit saka pracaya, kabenerané Kristus.” The 1888 Materials, 1066–1070.